

“Tot el que explicava Víctor Siurana sobre antropologia i filosofia de la ciència em fascinava”

Entrevistem Enric Vicedo

Enric Vicedo és catedràtic d'Història i Institucions Econòmiques a la Universitat de Lleida.

Com van ser els teus inicis a la Facultat de Lletres?

Vaig començar com a alumne el 1972, cursant Història a l'edifici de Magisteri, quan només feia un any de la creació d'aquests estudis universitaris a Lleida.

Aleshores el primer curs era comú, amb assignatures introductòries. L'assignatura d'Introducció a la història la impartia el professor José Luís Maya i la d'Introducció a la filosofia, Víctor Siurana, que em va entusiasmar perquè em va obrir el coneixement a temes que desconeixia. Jo venia d'un batxillerat i de fer un curs preuniversitari de ciències i aleshores tot el que explicava Víctor Siurana sobre antropologia i filosofia de la ciència em fascinava, ja que mai n'havia sentit a parlar.

Recordo que a primer curs teníem classe amb ell a la tarda, a l'últim pis de l'edifici de Magisteri. Un dia tocava explicar la interacció entre la filosofia, la religió i la ciència. Va començar la classe i, de sobte, es van començar a sentir cants infantils, perquè a la mateixa planta, a l'altra banda, hi havia la capella i, justament, era el Dimecres de cendra. En Víctor va haver de suspendre la classe dient: “la conclusió està clara: ha guanyat la religió”.

Després d'aquest primer curs introductori, es podia escollir l'especialització en Història i Geografia o Filologia. Però els últims cursos, per poder obtenir la llicenciatura, s'havien de cursar a Bellaterra perquè aleshores depeníem de la Universitat Autònoma.

Com era l'ambient de l'època?

No puc evitar idealitzar aquells temps encara que no eren perfectes. Era un ambient familiar i ple d'energia. Sempre hi havia alguna activitat cultural organitzada, i tots anàvem a una, tant alumnes com professors.

Fèiem moltes assemblees. Durant el curs 1974-75 van canviar l'horari, vam començar al gener i en aquell moment hi havia un moviment molt fort dels anomenats PNN, professors no numeraris. Per aquest motiu aquell curs gairebé no vam tenir classes. Els estudiants vam organitzar una reunió en la qual vam decidir fer les cinc assignatures del curs pel nostre compte, i tot i que els professors no feien classe com a tal, ens van assessorar molt.

Durant aquells anys, també es va començar a publicar la revista *Arrel*, en què professors i alumnes escrivíem sobre els temes que més ens interessaven. Sortia cada trimestre i se'n van fer cinc o sis exemplars.

Com va ser la teva incorporació com a professor a la titulació d'Història?

El 1987 començaren els estudis de la Diplomatura d'Empresarials a Lleida, quan encara formava part de la Universitat de Barcelona. Em vaig presentar al concurs de titular interí d'Història Econòmica, assignatura que vaig impartir en els dos grups que hi hagué, un al matí i un altre a la tarda. Les classes es feien a l'edifici de l'actual Facultat de Lletres/Rectorat. El segon curs vaig començar a fer també Història Agrària a la llicenciatura d'Història, la meua especialitat.

Com ha canviat l'educació universitària al llarg dels anys?

No té color. Respecte a les fonts, quan jo era alumne la bibliografia de les assignatures ens la donaven a la pissarra, rarament ens donaven una fotocopia. Ara hi ha moltes més eines i fonts d'informació. Abans, quan havies de fer un treball, necessitaves anar a la biblioteca sí o sí per poder dur-lo a terme.

La metodologia docent també ha canviat molt, ja que quan jo era alumne la gran majoria de classes eren magistrals. Els professors que vaig tenir, com Manel Lladonosa o Ramon Morell, fomentaven molt l'adquisició de l'esperit crític i el treball en equip, ja que ens feien treballar en grup i ens feien fer moltes ressenyes, treballs i comentaris de text.

Quins reptes creus que haurà d'afrontar la Facultat de Lletres en el futur?

S'ha de mantenir un alumnat que estigui interessat en la titulació que cursa, que tingui vocació per allò que està estudiant.

També cal l'establiment d'una bona política universitària per part de la Generalitat, per definir bé com s'han de distribuir les diferents titulacions al llarg del territori.

Per últim, és molt important que es pugui substituir els professors que es jubilen amb professors titulars, que hi hagi una renovació del professorat, no només contractes d'associats.